

ara.cat[Biblioteca digital](#)[Subscriu-te](#)[Inicia sessió](#)

NÚVOL

El digital de cultura

≡ [Menú](#)[Llibres](#)[Art](#)[Llengua](#)[Escenes](#)[Pantalles](#)[Música](#)[Humor](#)[Biblioteca digital](#)[Més](#) ▾[Agenda](#)[Firmes](#)[Premi de contes](#)[Premis Núvol](#)[Sa il·lustríssima](#)[La ruta del jazz](#)[Arxipèlag](#)[Serra d'Or](#)[Barcelona Clàssica](#)[Ara Llegim](#)[El Culturista](#)

Segueix-nos:

[Cerca](#)

ASSAIG

L'enveja segons Marina Porrás

Marina Porrás ha escrit un assaig envejable sobre un dels pecats capitals

— **Teresa Costa-Gramunt**

13/12/2019 [Pecats Capitals](#)

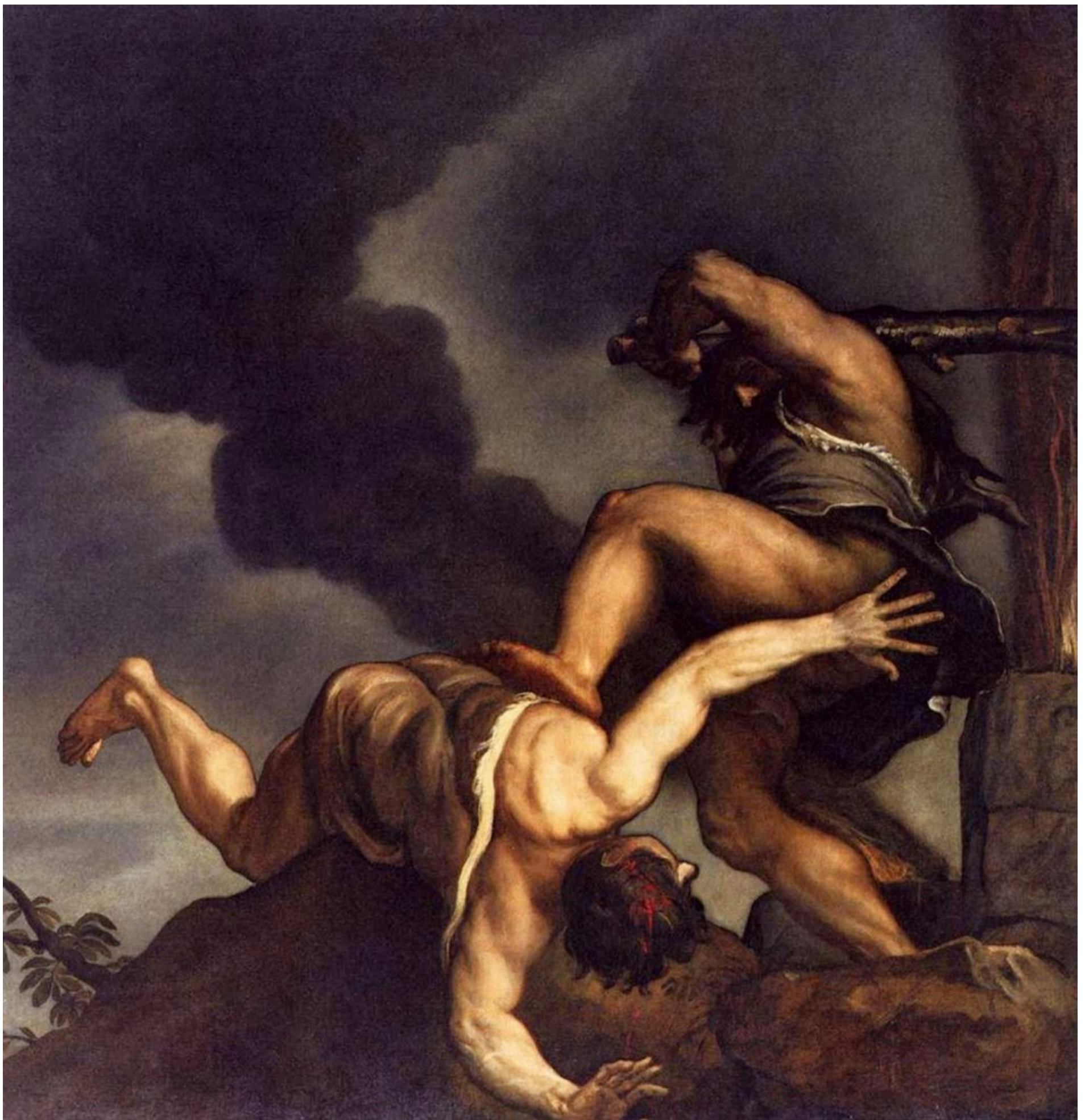
Comparteix:

Amb encert editorial, Fragmenta ha estrenat la sèrie «Pecats capitals» amb l'objectiu que joves assagistes del nostre àmbit cultural s'aproximin de manera tan distesa com rigorosa als set pecats capitals que fan anar cos i ànima de corcoll d'ençà aquell moment estel·lar si bé amb el resultat de la Caiguda, en què la humanitat es va deixar temptar. Així es va perdre el Paradís que és tan com dir el benestar de l'esperit.

Núvol utilitza 'cookies' per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant entendrem que ho acceptes.

[Més informació](#)

Accepto

Cain i Abel, 1542 de Tiziano Vecellio (Titian)

Sens dubte, un dels pecats capitals que més remouen les entranyes de l'ànima i les foraden sense pietat és l'enveja. A través de quinze capítols Marina Porrás (Barcelona, 1991), i a través de grans veus de la literatura, reflexiona sobre aquesta pulsio que generalment és oculta. Ens podem proclamar sense massa vergonya, i inclús fent broma, mandrosos o golafres, però ningú no es proclama envejós i tanta gent ho és, tanta és la indignència íntima que patim, i que és més mental que una altra cosa. Perquè ben mirat no ens falta res, i no ens faltaria res si no miréssim tant cap enfora, comparant-nos de manera inútil, ja que ningú no pot viure per ningú altre ni pot ser aquell altre que segons ens sembla viu en el millor dels móns, sobretot imaginaris.

L'enveja, que neix del desig de posseir allò que no posseïm, «és relacional i relativa, necessita dels altres per existir», escriu Marina Porrás. I és així. En el desert o dalt d'una muntanya, en aquesta solitud i llunyania del mundanal soroll d'aquelles societats que tant fan per anivellar el personal, no hi ha res a envejar perquè no hi ha res a mirar de l'altre. És el suposat valor del que l'altre té, o el valor que se li suposa a l'altre en comparació amb nosaltres, allò que provoca la mossegada en el cor d'aquest «monstre dels ulls verds», com escrivia el gran Shakespeare que en la seva dramaturgia va tocar totes les tecles de l'ànima humana.

Núvol utilitza 'cookies' per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant entendrem que ho acceptes.

[Més informació](#)

Accepto

L'enveja, «el corc de l'ànima», segons Cervantes, i que per a Josep Pla és «una distracció», ja que el seu objectiu primordial era escriure i procurava que res no l'allunyés d'aquest centre de vida i d'acció, és «clarament un pecat d'escriptors, sempre pendents de mesurar l'èxit dels altres en funció del seu», escriu tan lúcida com valenta, Marina Porras.

Escriptors que envegen i escriptors que són envejats. Una de les escriptores més esmentades en aquest assaig de Marina Porras, juntament a alguns personatges sobresortints de les seves obres que envegen o són envejats, és Mercè Rodoreda, que en un moment determinat escriu al seu editor, Joan Sales sobre unes enraonies: «Suposo que forma part d'un grup que s'ha dit "aquesta senyora és massa cèlebre i l'hem de rebaixar". És a dir, estem amb la història de sempre.»

Escriu Marina Porras referint-se a Josep Pla: «L'escriptor va dir en una entrevista que la condició per ser feliç és no ser envejós». La recepta, tan senzilla com sembla, és difícil d'aplicar a tenor de les «males mirades» que cristal·litzen en l'enveja.

Té remei, l'enveja? En té, encara que acostuma a ser una medicina rara ja que sovint som esclaus de l'ego i de la manca de generositat. L'altra cara de la moneda de l'enveja és l'admiració. Admirar eixampla el cor. Admiració en vida, ja que quan un mor tot són virtuts. Morts podem ser admirats perquè ja no ocupem un lloc real.

Com que com deia l'antropòleg Lluís Duch tot en la vida humana acaba sent mesurat en la biografia, com Marina Porras podem preferir «admirar i elevar la mirada en lloc d'abaixar-la» i potser perquè, com deia Josep Pla, alguns volem ser una mica feliços i caminar lleugers sense l'enveja i no amb les seves pesades sabates de plom.

Fes-te iptor de Núvol
Suma't al digital de cultura i gaudeix d'un munt d'avantatges

Participa en sortejos setmanals i guanya llibres

Rep la revista anual en paper

Accedeix a la Biblioteca del Núvol

Núvol utilitza 'cookies' per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant entendrem que ho acceptes.

Més informació

Accepto